

Ricky Echolette: El video mexicano avagy a mexikói videó (Moonpaper 1994)

Elhatároztuk, hogy a videót a Fools-hoz Mexikóban forgatjuk, kakasviadalok, sivatagi kaktuszok, poros országutak és természetesen az ott élő emberek között. Április vége felé szállt fel velünk a repülőgép. Mexico City lélegzetelállító látványt nyújtott a levegőben, ahogy a házak feltűntek a horizonton. Ez a világ legnagyobb városa. A repülőtéren megismerkedtünk Jamie-vel. Ő volt az, aki már napokkal a megékezésünk előtt előkészületeket tett, mint gyártásvezető, összehozta a csapatot, felszerelést bérelt, stb. A hegyek között vitt az utunk egészen a fővárostól 400 km-re fekvő San Miguel de Allende-ig, amely egy régi, kicsi spanyol-mexikói városka, igencsak megóvott történelmi emlékekkel.

Az egész valahogy úgy festett, mintha minden olyan kőből épült volna, amit a szél fényesített ki az évszázadok folyamán. A templom a város közepén állt, és úgy nézett ki, mintha egy cowboy építette volna.

San Miguel nagyszerű bázisnak bizonyult. Onnan mentünk minden nap fel a hegyvidékre és egyéb poros helyekre. Nehéz elhinni, de ez a poros táj hihetetlenül termékeny. A kősvatag alatt lesben áll a víz – hatlábnyi mélységben. Ha valaki elültet itt valamit és megöntözi, hamarosan virágzó kert jelent meg. A forgatás első napján rettenetes hőség volt és leégett az orrunk, de este mégis teljesen felhős volt az égbolt. Később már egy hatalmas napernyő alatt forgattunk, s egészen olyan érzésünk volt, mintha egy régi Tex-Mex westernfilmben játszanánk, tehennel, kecskével valamint körülöttünk rohangáló gyerekekkel.

A csapat nagyon jól összerázódott, pedig nem kevesebb, mint 25 tagból állt, plusz a teherautók, színpadi kellékek, meg a kiegészítők. Ráadásul nagyszerű szereplőgárdánk volt, ami nem volt más, mint a helybeli lakosság. Amikor rájuk volt szükségünk, azonnal jöttek.

Scott Kenedy, a rendező és Alec, az operatőre New York-ból jöttek. A csapat többi tagja Mexico City-beli és San Migueli volt. Különösen nagy szerencsénk volt, hogy találkoztunk Chabir-ral, a művészeti vezetővel, aki egész éjszaka varázslatos és őrült tárgyakat keresgélt nekünk – mint díszleteket a forgatáshoz. Scottnak és Alecnek jól ment a közös munka, mindig egyeztették ötleteiket, mielőtt leforgattak volna egy jelenetet.

A dolog technikai oldaláról egy kis ízelítő: 35mm-es Arriflex filmet használtunk, színeset és fekete-fehéret egyaránt.

Teljesen megbíztunk Scottban, abban, ahogy ő értelmezi a dalt, s ahogy nagyhatású impresszionista képekben jellemzi azt. A forgatás alatt is meg voltunk győződve arról, hogy egy csodálatos videót készítünk.

Végezetül két emlékezetes dolgot mesélnék még el: az egyik, hogy a forgatás hetében két napig úgy ömlött az eső, mintha dézsából öntenék – a sivatagban! Ennek persze az lett az eredménye, hogy bokáig érő sárban dolgozott, de folytattuk a munkát.

A másik dolog az utolsó napon történt, amikor már visszamentünk a Mexico City-beli hotelszobáinkba. Reggel hétkor arra ébredtem, hogy valaki dörömböl az ajtómon. Egy törölközőt tekertem a derekamra és kinyitottam az ajtót, mire valaki fegyvert fogott a fejemhez. A rendőrség volt az – ki más? A szokásos bőröndátvizsgálás során igen gyanúsán néztek egy darab fokhagymát, s mivel gyanúsnak találták, lefoglalták. Aztán persze kiderült, hogy azzal gyanúsítanak bennünket, hogy nem fizettük ki a stábnak az ígért összeget.

„Aha – gondoltuk – tárgyalás mexikói stílusban.” Hidegvér! Előbb gondolkodj, aztán cselekedj!

Így aztán veszélybe került az utolsó mexikói napunk is, mert ahogy szokás, összeszedték az útleveleinket, majd bevitték a rendőrségre, akik persze nem értették az ügyet. Úgy délre tisztázódott, hogy az egész dolog egy óriási blöff volt. Carramba!

Most pedig álljon itt, mint egy lábjegyzetként egy zenei ajánlat egy zenei ajánlat egyenesen a harmincas évek napfényes Mexikójából: Antonio Machin: „El Manisero” ...